

Erős nemzettudat nélkül a média prédáivá válunk*

Egész Európa és a világ ma a globalizációval (ami jó néhány esztendeje még Magyarországon is valamilyen mézesmadzagnak tűnt) **csak úgy veheti fel a „versenyt”** (a versenyen nem azt a klasszikus fogalmat gondolom, hogy ki kit győz le, hanem inkább azt, hogy ki nem hagyja magát megsemmisíteni), **ha a nemzettudatot megerősíti.** Nagyon sokaknak jelent vonzerőt, hogy pl. a világon mindenütt lehet Coca Colát inni, meg ehhez hasonló badarságok. Egységeseedik a világ, de én ezt rendkívül károsnak tartom az emberiség kultúrájára és a szellemi életére nézve – remélem, hogy ki fog derülni, miért.

Hogyan hat a média a nemzettudatra?

Nagyon hat. Pontosabban hathat, még pontosabban (eljátszva a csodálatos magyar nyelvvel) hathatna, erősíthetné, hogyha akarja, de nem akarja. Pedig a média már a 20. századi világban kiterjedt mindenre az ég egy adta világon. Hat még arra is, sajnos, akinek nem tetszik az adott orgánus. Például nálunk egyre többen lesznek azok, akik nagyon elégedetlenek a televízió meg a rádió műsorával, állandóan szidják a kereskedelmi tévét, rádiót és a közszolgálatokat is, de hozzáteszik mindig, hogy azért nézik, hogy mégis tudják, mi a téma az országban. Véleményem szerint ez egy helytelen megközelítés, mert ha az ember belemerül a szennybe, akkor, ha akarja, ha nem, koszos lesz. Ez egy alapvető fizikai szabály, ami a szellemi szférában is működik. Elmondok egy esetet, ami rendkívüli módon megdöbbentett. Néhány évvel ezelőtt történt, még a Magyar Rádió elnöke voltam. Bemegyek az egyik reggel, s néhány kollégám ott beszélget a titkárságon. Hallgattam, mit beszélnek, de nem értettem egy szót sem. Kiderült, hogy egy TV-műsorról van szó, ez valószínűleg itt is sokak számára ismert: a Való Világ volt, vagy a Big Brother, tehát valamelyik valóság-show, olyan, amelyet addig Magyarország még nem látott. Én még ekkor sem, mert nekem nincsen televízióm. Ezek a kollégák minden rosszat elmondtak erről a műsorról, és akkor egy idő után megkérdeztem, hogy ti tulajdonképpen miről beszéltek, mert ilyen nincs. Ugye, az derült ki, hogy ebben a produkcióban bizonyos jelentkezőket éjjel-nappal filmeznek az élet minden pillanatában. Soha nem tudnak egyedül lenni, teljes életterük be van ka-

merázva. Alig akartam elhinni, hogy ilyesmi létezik, annyira szokatlan volt a gondolat, de azóta már az élet minden műfajában megcsinálták a valóság show-kat. Akkor viszont kikeltem magamból, mondván, nem értem, miért nézitek ezt a tömény szennyet, borzadályt. (Ami egyébként a szereplők számára rengeteg tragédiát is hozott. Ugyanis, ha felkap valakit a sajtó, s ő azt megszokja, akkor igencsak megszenved, ha kis idő múltán hirtelen elengedi.)

Nos, visszatérve a kis titkársági beszélgetésre, megkérdeztem, ha ez ilyen borzasztó, miért is kell nézni? Mire ők egy olyan választ adtak, amire én nem is gondoltam volna, tekintettel arra, hogy nekem nincs gyereke. Azt mondták, nem lehet nem nézni, mert akkor a gyerek másnap az iskolában nem tud miről beszélgetni. A televízióról írott millió elméleti munka megerősíti nemcsak azt, hogy a kulcsos gyerekek, ha hazamennek, bekapcsolják a televíziót és onnantól kezdve kontrollálhatatlanul néznek, amit akarnak, hanem a felnőttekkel kapcsolatban is így van, hogy azért is nézik a tévét, bármennyire is elítélő véleménnyel vannak róla, merthogy akkor másnap nincs miről beszélgetni a munkahelyen. Csakhogy ez roppant káros dolog, mert az értékes tevékenységtől veszi el az időt az értéktelen.

A magyar médiának alapvető kötelessége lenne, és ezt nagyon kihangsúlyoznám, hogy folytonosan és kötelességszerűen erősítse bennünk a nemzettudatot. Ehelyett mit tesz a többsége? Sokkal inkább rombolja a nemzettudatunkat, az önbecsülésünket, elzár bennünket az igazságtól, hazug eszméket hirdet és így tovább.

A fiatalabb nemzedékekben meghasadt a történelmi tudat és felülkerekedett az ún. sehová sem tartozás érzése, a „tengerek a világban, nem tudom, miért vagyok” érzés. Ezeknek az embereknek az értékrendjében nem szerepelnek olyan fogalmak, mint haza, hagyomány, hősök tisztelete, áldozat a nemzetért...

Nem ismerik fel például azokat a jelképeket, amelyek az egyénnek a közösséghez való tartozását szimbolizálják. Így aztán önazonosság-tudat nélkül élnek, nem ismerik nemzeti történelmünket. Aki pedig a múlt tényeit nem ismeri, az nem tud-

ja ezeket a mai történésekkel összefüggésbe hozni, márpedig a történelem folyamatos, állandóan történik velünk és nagyon fontos, hogy minden ma történt jelenséget úgy értékeljünk, hogy bennünk van az a tudás, ami megmagyarázza az elmúlt éveket, évtizedeket. Tehát hogyha ezzel a tudással az ember nem rendelkezik, akkor elveszettnek érzi magát a világban.

Nem gondolom, hogy részletesen kellene foglalkoznom azzal, ki ezért a felelős, ezt pusztán polgárológiával is ki tudja az ember következtetni. Végül is a létező szocializmusban éltünk, vagyis minden valós történelmi tudástól elzártak bennünket. Ha megnézi az ember a régi tankönyveket, rájöhet, hogy milyen képtelenségeket tanultunk például 1956-ról. 1990 után változott a helyzet, de tény, hogy hiába szól a nyolcadikos vagy a negyedikes gimnazista történelemkönyv bővebben a forradalomról, a tanárok többsége az elmúlt években nem mert odáig eljutni a diákokkal, hogy 56-ot tanítsa. Nem, mert egész egyszerűen nem vállalta ebben a kettészakított magyar politikai helyzetben azt, hogy szó érje a ház elejét.

Hihetetlen, de igaz, a magyar történelem tényeinek meghamisítása, **a történelemhamisítás Trianontól kezdve már megmutatkozott a világban.**

Hogy miért?

Magyarország a honfoglalás óta egy szláv tengerben él, nyugati oldalról pedig egy német érdekeltségű határ mentén, tehát nyelvileg teljesen idegenként Európában, ugyanakkor földrajzilag is elkülönülve. Ez elegendő ok volt arra, hogy mindenki megpróbálja ezt a gyöngyszemet, amit a Kárpátok által körülölelt országnak hívtak, eltiporni és semmissé tenni. Ennek a legjobban sikerült példája a trianoni „békediktátum”. S ha ehhez még hozzátesszünk egy nem feltétlenül materialista magyarázatot, akkor talán még jobban közel kerülünk az igazsághoz, tudniillik, hogy a magyarság ősi tudás birtokában van, hiszen sok ezer éves nép. Ezt egyre több kutató tudja bizonyítani, akiket „természetesen” elhallgatnak. Úgy gondolom, hogy e népnek volt és lesz is feladata a világban, méghozzá nagyon sok. Igaz, hogy mindig csak nagy küzdelem árán lehet ezeket a feladatokat elvégezni.

Hogy az 1945 utáni okokra térjek rá, azért is kellett a magyar történelmet, nemzet tudatot az emberekben meghamisítani, eltörölni, mert a bolsevik típusú uralkodó osztálynak (mintegy véletlenül most is uralkodnak) érdekében állt, hogy az emberek a történelmi Magyarországot ne ismerjék meg. Ha ennek az országnak a népe megismerhette volna a történelmét, úgy, ahogy az valójában létezett, a közelmúlt és a távoli múlt történelmét, ha büszke lehetett volna a dicső történelmi múltjára, és ha a kudarcokkal is szembe-

sül (egyébként rengeteg dicsőséges kudarc van: nem szabad elfelejteni mondjuk Zrínyit, Rákóczi stb., meg azt, hogy a kudarcokból többet lehet tanulni, mint a sikerekből) - akkor tudatosult volna benne, hogy a végösszeg mégiscsak jó.

Ha mindennek a tudásnak a birtokában lehetett volna, akkor soha nem fordulhatott volna elő, hogy immáron harmadjára is visszazavazza a hatalomba a saját gyilkosait. Ez volt az érdeke a történelemhamisításnak.

Ezért kellett azt büszkén elénekelni, hogy „a múltat végképp eltörölni, rabszolgahad indulj velünk”. Ezt egyébként még nemrégiben is fújták, és valóban rabszolgahad vagyunk mind a mai napig. Ilyen ostoba mondatot dalba még nem foglalt senki. A történelmet el lehet törölni, erőszakkal mindent el lehet törölni, de a fényesség azért mindig győzedelmeskedni fog az ilyen kísérletek felett is. Csak éppen nem egy emberöltő alatt.

Egy nép nem felejtheti el a történelmét, és az emberiség sem felejtheti el a történelmét, mert abban a pillanatban gyökerelenné válik, és nem tud eligazodni a világban.

A 20. és 21. századi agyonmediatizált világban nem lehet még csak vita tárgya sem, annyira magától értetődő, hogy a médiára e tekintetben is óriási felelősség hárul. Maradjunk az utóbbi 60 évnél, ennek a küldetésnek, ahogy már említettem, egyáltalán nem tesz eleget. **Nem segít ugyanis abban, hanem éppen távolít attól, hogy belső egyensúlyunkat, nemzeti önazonosságunkat, önbizalmunkat megalapozzuk. Nem segít választ találni arra a kérdésre, hogy ki vagyok én, honnan jöttem, merre tartok. Nemzeti tudat nélkül ugyanis egyikünk önarcképe sem lehet teljes. Pszichológusok, társadalomtudósok, politológusok, pedagógusok ezt már nagyon régen mondják, sok példával alátámasztva, csak éppen a média szinte egyáltalán nem ad ezeknek az embereknek lehetőséget, hogy eljussanak nézeteik a tömegekhez, és egy kicsit elültessék ezeket a gondolatokat bennünk. Vladár Gábor soproni teológus doktor nagyon szépen megfogalmazta, hogy mit jelent a nemzeti hovatartozás, történjen bármi is a politikai élet világában.**

„Nemzeti hovatartozásunk nem hősi póz, nem nacionalista elhajlás és nem is rideg népszámlálási adat, hanem a harmonikus testi-lelki fejlődés alapja. A nemzeti önazonosság nem kifelé ható agresszió, hanem belső harmónia. Az önazonosságában megzavart egyén úgy érzi: kitaláltak melleg otthonomból, korlátoznak személyi szabadságomban, idegenben idegenként élek. Éppen ezért csinján kell bánnunk a fasiszta vagy bűnös nép kifejezéssel. Az otthon felkutatása mindig a

felszabadulás élményével jár. Az otthonra talált egyén tud igazán hatékonyan védekezni a külvilág felesleges zaklatásaival szemben...”

A média irányítói a nemzet tudat lerombolására szövetkeztek

A magyar média jelenlegi szerkezete cseppet sem a véletlen történelmi eseményeknek az eredménye. Én a médiatörvényt egyetlenegy tömondatban fogalmaznám meg: Ne hazudj! Ennyit kéne csak törvénybe foglalni. De a cél a rendszerváltás az volt, hogy a művelt Nyugat mintájára az úgynevezett dualis médiarendszert Magyarországon is megteremtjük. Ez mit jelent? Nagyon egyszerű, kettős médiarendszerről beszélünk: a közszolgálati és a kereskedelmi médiumok csoportjáról. Ez meg is alakult és felzárkóztak a közszolgálatiak mellé a kereskedelmi médiumok.

Az egész poszt szovjet világ ún. rendszerfordulata vagy rendszerváltása egy előre lejátszott és megbeszélte forgatókönyv alapján ment végbe, még valamikor az 1980-as évek közepén. Teljesen világosan látszott, hogy a Szovjetunió gazdaságilag nem bírja az amerikai csillagháborús fegyverkezési versenyt, gyakorlatilag a szocialista modell megbukott. Ezt látva az akkori hatalom furcsa úr azért voltak annyira dörzsölt legények és leányok, hogy nem hagyták kivenni a kezükből a hatalmat. Éppen ezért maguknak privatizálták az országot. Ezek a rabló privatizációk először a legnagyobb magyar gyárakat kebelezték be. A 90-es évek elején, amikor már megtörtént az ún. rendszerváltás, akkor pedig a kormányok vezényletével folytatódott a rabló privatizáció tovább, ez az Antall kormányra is igaz, ki tudja, hogy milyen paktumok alapján, de hihetetlen nagy erővel indult meg a magyar ipar és a mezőgazdaság leépítése.

Már eleve igazságtalan, hogy a szocializmusból szegényen kivergődött embereket, beleértve a gazdasági potenciával valamelyest mégiscsak rendelkező embereket is, arra a hazug „versenyre” kényszeríttem, hogy a külföldi multinacionális tőkét rászabadítom. Ez kb. olyan, mintha a maratoni versenyen indulna egy féllábú ember mankóval és egy olyan ember, aki az éveit arra áldozta, hogy ő maratoni világelső legyen. A hasonlat szerintem egyáltalán nem sántít.

A lényeg az, hogy ma itt tartunk. A napokban napraforgómagot meg tökmagot akartam venni, és olyan megátalkodott vagyok, hogy mindennek nézem a papírját, még a bio pulton levő holmiknak is, mert iszonyatos átveréseknek vagyunk a tanúi. Kiderült, hogy kínai behozatal volt a napraforgó és a tökmag is. Kína azért nem a szomszéd. El lehet képzelni, hogy a rárakódó költségek mit jelentenek.

Magyarország hogy süllyedhet odáig, hogy a kínai parasztot támogatja a sajátja ellenében?

Erre a kérdésre egyébként csak demagógiával tudtak politikusaink eddig válaszolni.

Külföldi kézben a nemzeti sajtó

Visszatérve a médiapiacra, ott tartottunk, hogy ugye nem gondolja senki, véletlen volt az, kiknek a kezében összpontosult a rendszerváltás előtt is és azóta is a hatalom és a pénz. Az sem véletlen, hogy a két legnagyobb kereskedelmi televíziót mindenhol lehet fogni, ezeket 1996-ban a médiatörvény meghozatala után rögtön létrehozták. Azt nem kell bizonyítanom természetesen: nem nemzeti konzervatív érzelmű egyik televízió sem. Ugyanakkor van egy tény, amit magukról állítanak, még ha nem is hiszem el teljesen, akkor is közel jár az igazsághoz. Ez a két nagy kereskedelmi televízió, ami ugye a TV2 és az RTL Klub, a televíziós nézettség 30-40 %-át tudja egyenként magának. Ha összeadjuk, az ugye 60-80% lesz, és ott van még a M1 csatorna, a közszolgálati 1-es csatorna, ami már a 90-es évek óta nem éppen közszolgálati, hiszen **minden nemzeti, konzervatív értékrendet képviselő műsort kifüstöltek a Magyar Televízióból.**

Ezzel azt lehet mondani, hogy megszűnt Magyarországon a közszolgálat, mert a közszolgálat azt jelenti, hogy meg kell jelennie a médiában minden értékrendnek, mert az embereknek joguk van megkapni a saját értékrendjüknek megfelelő híreket, hírmagyarzatokat, háttérműsorokat stb.

Ezt egy 1949-es emberjogi ENSZ-egyezmény írja elő, amit még Rákosiék is aláírtak, csak aztán ennyit ér az ENSZ, hogy be se tartatták soha, de mindenesetre az emberi jogok deklarációjában nagyon szépen fogalmazták meg, hogy mit jelent a vélemény-, a sajtó- és szólásszabadság.

Az említett három televízió kivül minden azóta megalakult tévéért, ha bejön, fizetni kell, mert vagy a kábelt fizetem meg, amin keresztül odajön, vagy az igen drága műholdas antennarendszert. Így jutunk el oda, hogy valóban ezt a két nagy nézettségű televíziót 60-80 százalék nézi, és egy újabb adat, ami mostanában került napvilágra, hogy az emberek jelentős többsége kizárólag a televízióból szerzi az információit Magyarországon, azaz már újságot sem igen olvas. Ez megmutatkozik az újságok példányszámának a csökkenésében is. Ilyen világot élünk, de ez nem azt jelenti, hogy nincsenek kitűnő újságok. Egyúttal ez azt is jelenti, hogy teljesen szabad út van a televíziók agymosási szándéka előtt. Még egy adalék, ami érdekes lehet sajtótörténeti szempontból, hogy még a rendszerfordulat előtt 88-ban, ha jól emlékszem,

megszületett az a paktum, amely a megyei sajtót (19 megye van Magyarországon) külföldi kézre adja. A paktum része pedig az volt, hogy az irányultsága ezeknek a lapoknak ne változzon, a tőke természetesen szabadon kimehet az országból, de mindenestre az irányultsága és a személyi összetétele ne változzon. Ha valaki megnézi ezeket a lapokat, az irányultságuk valóban nem változott, valóban azt az irányvonalat követik, amit Magyarországon a média többsége.

Amikor nem túl régen kollégáim egy skandináv újságíró csoportot fogadtak, akkor szóba került, hogy a megyei lapok itt milyen kézben vannak. Ezek az emberek nem akarták elhinni, azt mondták, hogy az lehetetlenség, olyan nincs, hogy a nemzeti sajtó külföldi kézbe kerüljön. Nálunk ez van.

Akkor most nézzünk néhány konkrét példát a sok ezerből, hogy miről is nem tájékoztatott ez a két nagy nézettségű kereskedelmi televízió.

Vegyük a **2000-es millenniumi ünnepeket**, amelyekből több mint 3000 volt a kis Magyarországon (3300 körüli a települések száma). **Nemeskürty István** tanár urat bízták meg azzal, hogy a millenniumi kormánybiztos szerepét töltsse be. Be is töltötte kiválóan, és ő volt annyira demokratikus, hogy azt mondta, a millenniumi ünnepek helyi szinten szerveződnek, s ehhez a központ úgymond segítséget ad. Abban is, hogy pl. egy gyönyörűen hímezett fehér selyemzászlót (millenniumi zászlónak hívták) szimbolikusan átad ezeknek a településeknek, s köré ott helyben egy ünnepséget szerveznek. Ez meg is történt, ahogy említettem, több mint 3000-en kérték, hogy legyen a községükben, városukban ilyen megemlékezés. Nos, erről egyetlenegy mondatban sem számolt be a két nagy kereskedelmi csatorna. Lehetett olyan vélekedéseket hallani, hogy most itt minek magyarkodjunk. Ez a szó etimológiailag úgy tudjuk, hogy más népek szótárában nem szerepel. Szerbkedni meg románkodni, meg franciáskodni nem lehet, mert ott ilyet nem mondanak. Teljesen természetes, hogy ott mindenki a maga megfelelőjén magyarkodik. Tehát ez már így önmagában egy hamis állítás, de fogadjuk el, hogy hát igen magyarkodtak ezek itt egyet, és ez igazán nem érdekes senki számára. Mégis azt mondom, hogy még ez az állítás is hamis, mert ezeken az ünnepeken lezajlott egy olyan **történelmi emlékezés**, ami korábban nem eshetett volna meg. Éppen a bevezetőmben említett történelemhamisítások miatt. **Az 1990-es fordulat egy tekintetben hozott egy megfellebbezhetetlenül jó eredményt: megnyiták az emberi emlékezetek csatornáit.** Hihetetlen módon megszaporodtak azok a könyvek, amelyeket olyan történelmi emlékekről írtak, amikről azelőtt hallgatni kellett. Úgy érezték azok az emberek, akik megjárták a Don-kanyart, akik még éltek a Horthy-korszakban, aki-

ket elhurcoltak a szovjet vagy a magyar gulágokba, akiket kitelepítettek Magyarországon, akik végigélték az 56-ot, akik utána a kádári megtorlás szenvedő alanyai voltak, hogy el kell mondaniuk, ami bennük van. Szédületes mennyiségben jelentek meg ezek a memoárok. Hihetetlenül megterhelő, ha az ember olvassa mondjuk a kitelepítettek irodalmát, mert nagyon-nagyon megszenvedi lelkileg, hogy ilyesmi létezett. Ráadásul, ugye azért sokaknak Magyarországon erről közvetlen emléke is van még. És a szép munkák közül ki ne felejtsem a magyar őstörténettel foglalkozó addig elhallgatott tényeket. Tehát ezzel csak azt akartam mondani, hogy volt mire emlékezni ezeken a millenniumi ünnepeken. Volt mire, és hogyha addig eltitkolták a történelmet, akkor teljesen nyilvánvaló, hogy sokat kap egy-egy ilyen megemlékezéstől az ember. Ünnepek nélkül nem lehet élni. A családi ünnepek is azért vannak, hogy erősítsék a köteléket. A falusi, városi, az iskolai, a munkahelyi ünnepek mindmind az adott közösséget erősítik. Ha az ember egyedül él és megvan benne valami szépre meg jóra való vágyakozás, akkor egyedül is megteremti magának az „ünnepeket”, a mindennapok kicsiny ünnepeit. Arra gondolok, hogy pl. ha reggelizik, nem a másik kedvéért terít meg, hanem saját maga kedvéért is gyönyörűen megterít, vagy saját maga kedvéért is vásárol valami szépet, ami őt többé teszi, csak hogy szépet lásson: egy képet, egy tárgyat vagy valamit. Ilyen kis apró mindennapi, hétköznapi ünnepek nélkül azt hiszem, hogy nagyon sivár lenne az életünk, és azt gondolom, hogy nem is lehetne kibírni minden csapást, amit ránk mér az élet. Ezek kis kapaszkodók. Ugyanilyen kapaszkodót jelentenek az ország számára is a megemlékezések, tehát egy országot is össze tudnak tartani ezek a történések. Nos, hát ezt nem akarta ez a két nagy kereskedelmi televíziós csatorna.

Az akkori Orbán-kormány megalkotott egy **Széchenyi-tervet**. Ennek hála tellett például a szinte teljes magyarországi fürdőhálózat renoválására és új fürdők felépítésére. Szoktam mondani, hogy Magyarországon még a Deák Ferenc-rajongók közül sem sokan ismerték **Kehidakustány** nevét, de ahogy megépült a gyógyfürdője, azóta Magyarországon ezt a nevet mindenki ismeri. **Tájházakat, faluházakat, internetes házakat adtak át, iskolákat tataroztak. Megépült jó néhány olyan sportlétesítmény Magyarországon, amely már Európa- és világbajnokságok rendezésére is képessé tette azt a várost vagy falut, hogy csak Debrecent említsem.**

Azután a 2001–2002-es nagy árvíz és az ezt követő **újjaépítés** nyomán felépült vadonatúj falvak és házak egyikét sem mutatta be ez a két nagy nézettségű televízió. Ami elképesztő, hogyha belegondolunk, mert nem volt még olyan Magyarországon, hogy fal-

vakat építsenek újjá az árvíz pusztításaiból, és akkor Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében erre bizony volt példa. Méghozzá gyönyörű, tájba illő házakat építettek. **A médianak kötelessége lett volna beszámolni arról, hogy mivel gyarapodott az ország.** Nos ezekről egyetlenegy képet sem mutatott a televízió, ellenben nevetséges panaszosokat keresett arról, hogy ez a mocskos kormány (ennél csúnyábban is mondták) nem építette fel a disznóóljukat. Ugye, aki vidéki ember, az tudja, hogy disznóólat nem szoktak kőművessel építtetni, a parasztember megcsinálja maga, de ez alkalom volt arra, hogy lehessen szitkozódni. A 2002-es választások előtt 23 millió románnal riogattak ezekben a televíziókban, hogy azok majd jönnek és elárasztják a magyar munkapiacot. Kezdjük ott, hogy 23 millió román nincs is, mert abból majdnem másfél millió a magyar, de nem jött egy sem, mert munkaügyi törvényeink ezt nem teszik lehetővé, de választási propagandává lehetett emelni. Nemrégiben egy ember könyvet írt a jelenlegi miniszterelnökről, aki akkor Medgyessy Péter kampánystábjának a főnöke volt, és ők találták ki azt, hogy a 23 millió románnal fognak riogatni. Részletesen le van írva ebben a könyvben, hogy „tudtuk, hogy nem igaz, de ez jó lesz kampányfogásnak”. Ez az erkölcsbe belefér a mai világban. Kövér Lászlónak az elhíresült köteles történetéről is csináltak egy kampányfogásként fölhasznált műbalhét, és ennek kapcsán szintén elmondta ez az úriember ebben a könyvben: tudtuk, hogy Kövér nem így mondta, de azt is tudtuk, hogy alkalmas lesz arra, hogy az embereket ezzel befolyásolni megriogatni lehet. Ennyit az erkölcsről.

Ezeket a furcsaságokat vég nélkül tudnám sorolni, de nem nagyon érdemes. Még egyet megemlítek. Volt ez a 3 igenes népszavazás, lázadásként az egészségügyi törvény teljes kiszolgáltatottságot megvalósító intézkedései ellen. Elsőprő volt az igenek száma, a szavazás érvényes volt, mert 50% felett mentek el szavazni. Nos a Magyar Televízió, a magyar közszolgálati televízió a három igenes népszavazás eredményeit az összes választójogú polgár arányában mutatta be, s akkor nyilvánvaló, sokkal kevesebb az igenek aránya. Ezt animációs grafikonokkal illusztrálták, és arról csak szóban számoltak be, hogy amúgy az igenek és a nemek aránya a választási törvényünknek megfelelően milyen. A világon mindenütt vagy érvényes a szavazás, vagy nem, s ha érvényes, akkor az eredmény a szavazáson résztvevők igenjeinek és nemjeinek az arányát jelenti. **Teljesen világos volt a cél: nemzeti önbecsülésünket kell degradálni, nehogy már nőjön az igenek elsőprő aránya miatt.** Azt csak halkan teszem hozzá, hogy a parlamenti választások idején az MSZP és az SZDSZ kétes értékű győzelmét nem ezen számítá-

sok alapján tették közzé. Tudniillik, ha ezen számítások nyomán tették volna közzé, soha egyetlen alkalommal be sem jutott volna a parlamentbe. Kiderült volna, hogy még együtt sem lehetnének kormányon.

A média irányítói a nemzettudat erősödése, de megkockáztatom inkább a nemzettudat kialakulása ellen és lerombolásáért szövetkeztek. Megfogalmazhatjuk a kérdést úgy is, hogy nem erősödhet egy országban a nemzettudat úgy, hogyha történelmi sérelmeket, tragédiákat nem lehet őszintén kibeszélni, hogyha mindig azt halljuk, hogy nem kell a múlton rágódni, át kell lépni rajta, túl kell jutni ezeken az eseményeken.

Miért van az, hogy ezekről a kérdésekről őszinte beszélgetés az elmúlt 18 esztendőben nem történt, s ehhez hozzá kell tenni a napjaink nagyon súlyos szociológiai problémáit, a népesedéspolitikától kezdve, mondjuk a cigányság kérdéseig, merthogy ezekről sem lehetett Magyarországon és mind a mai napig nem lehet társadalmi szinten őszintén beszélni.

Kizárólag álviták vannak, amik elfedik a lényegét. Ezek nem a véletlen művei, hanem a magyar érdekeket szándékosan semmibe vevő, idegen hatalmakat kiszolgáló, egy hazug világ felépítésében és népünk rabszolgává tételében érdekelt csoportok aljas műve.

Kicsik vagyunk (bár nálunk sokkal-sokkal kisebbek is vannak, ha csak az Európai Uniót nézzük, már akkor is), és sajnos ezt addig mondták nekünk, amíg el nem hittük. Hol ennek, hol annak adjuk meg magunkat. Most éppen a pénzvilág globalista urai foglalják el hazánkat, minden különösebb nehézség nélkül.

Erős nemzettudat nélkül könnyű prédává válik mindenki

Csak a magában biztos, történelmi azonosságtudattal mélyen rendelkező, lelkileg jól megtámasztott ember képes felvenni mindenkivel a küzdelmet, mind a szellemi, és ha kell, a fizikai harcot, hogy ne váljon könnyű prédájává annak, aki mást akar. A tőke természete ismert. A profitért mindenre képes, feltéve, ha hagyjuk. Azt mondta nemrég egy neves közgazdásznak egy multinacionális cég képviselője, hogy nem is értem miért hagytok ti mindent, persze, hogy a karvaly tőke megpróbálja letarolni az országot. **Ezt csinálja mindenütt, ha hagyják, de ha nem hagyják, akkor nem csinálja. Sokan nem engedik be a környezetszennyező, méltatlan éhbérért, minimálbérért foglalkoztató gyárat, amiben csak egyetlenegy jó van, az hogy mégis lesz munkájuk az embereknek, mert különben semmi nem jó benne: hiszen a profitot a tőkés kiviszi, a koszt itt**

hagyja és mi még meg is támogatjuk olykor néhány milliárd forinttal.

Szeretnék még egy megjegyzést tenni. A média nem tud mást tükrözni csak azt, ami van, tehát a társadalomról mutat képet, még ha az előbb felsorolt, korántsem teljes, hanem nagyon is töredékes példatárból ki is derül egyértelműen, hogy csak torzképet tud mutatni, de azt mutatja, ami van. S hogy ezt miképp lehet megváltoztatni, arra nagyon nehéz válaszolni, mert **én abban hiszek, hogy csak egyéni megváltás létezik.** Tehát nem lehet csoportosan azt mondani az embereknek, hogy most aztán mától nem nézünk televíziót (úgy értem, a szennycsatornákat, mert van azért jó is, csak kevés). Akkor fogják megcsinálni, ha mindegyikünkben, külön-külön megéri ez a gondolat. Így értettem, hogy nincs kollektív megváltás, csak egyéni megváltás van. Ha ezek az egyéni erők aztán összeadódnak, mint ahogy összeadódnak forradalmak kirobbanása idején, akkor lehet valami változásban reménykedni, mert egyébként szerintem nem. Hogy ez mikor jön el, azt nem tudom, de nagyon nehéz lenne úgy élni, hogy az ember nem hisz benne, hogy eljön. El kell, hogy jöjjön, mert Magyarországnak, meggyőződése, hogy küldetése van, ahogy Gyurkovics Tibor fogalmazott nem olyan régen egy interjújában: „Istennek Magyarországgal szándéka van...”, és ebben biztosak lehetünk.

Mielőtt azt mondanám, köszönöm szépen, hogy meghallgattak, idéznék egy felfedezéséről, aminek dokumentum lenyomatát magammal hurcolom, már nejlonnal is bekötöttem, hogy nehogy elkopjon. Mindaz, amit itt most elmondtam, több mint egy órában, azt talán nem is kellett volna elmondani, csupán ezt a rövid kis írást, amit egy 1896-ból származó, 1848–49 történetéről szóló könyvemben találtam. Abban az időben játszódott a jelenet, amikor a márciusi ifjak a Pilvax kávéházban már megszövegezték a 12 pontot, és már készültek hazafelé menni, hogy majd jön a nagy nap, holnap megyünk a Nemzeti Múzeumhoz. Így írt az akkori krónikás: „Midőn a teendőkben legnagyobbbrészt már megállapodtak, Petőfi felszólal és azt mondja, hogy a holnapi nagy napra, neki is van valamije, ami bizonyára lelkesítő hatást fog kelteni, s ezzel egy összehajtogatott iratot vett ki a zsebéből, amelyen az ő szép, szabályos betűivel egy vers volt írva. Kérték, hogy olvassa fel, de nem akarta. Majd holnap. A költő egyik barátja, Szikra Ferencz kurátor azonban véletlenül megpillantja a költemény kezdő sorát, mely imígy hangzott: **„Rajta magyar, most vagy soha...”** **„Barátom - szól a költőhöz Szikra, előbb talpra kell állítani a magyart, aztán rajta.”**”

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

Balázs G. Árpád: Táj szélmalommal

* Kondor Katalin budapesti újságíró, szerkesztő, a Magyar Rádió egykori elnöke Kishegyesen 2008. VII. 5-én a Vajdasági Ifjúsági Fórum szervezésében megrendezett VII. Vajdasági Szabadegyetem egyik előadója volt. Az ott elhangzott előadásának ez rövidített, szerkesztett változata.